

meget beskedne. Man har en hel Del Lærere, som staa paa en Løn af 6—700 Kr., og en Del, som staa under 600 Kr. Man har indvendt mod det af os foreslaaede Dyrtdstillæg, at det vilde falde forskelligt, idet det skulde overlades til Kommunerne at tildele det. Følgen vilde altsaa blive, at nogle Kommuner gave Dyrtdstillæg og andre ikke. Jeg er imidlertid overbevist om, at hvis vort Forslag var blevet vedtaget, vilde det blive en Spore for Kommunerne til at forhøje Lønningerne, og derved vilde Lærerstanden, som jo ellers Regeringsflertallet her i Rigsdagen altid har talt for, kunne naa frem til bedre Kaar.

Jeg skal ligeledes beklage Nægtelsen af 30,000 Kr. til Udlaan til Hededyrkning. Der er henvist til, at der staaar 40,000 Kr. paa Finansloven til Udlaan under Kommunernes Garanti. Forslaget om de 30,000 Kr., som skulde supplere dette, gik ud paa, at dette Beløb kunde udlaanes paa en Kommunalbestyrelses eller en stedlig Husmandsforenings anbefaling og Indstilling. Der er altsaa ikke forlangt Kommunalbestyrelsens Kaution. Enhver, der har haft med Byraadssager at gøre, vil vide, at en Kommunes Repræsentation er nødt til at sikre sig, naar der er Tale om Laan. Staten har flere Gange til Kommunerne stillet Laan til Raadighed, saaledes at de kunde udlaanes mod Kommunernes Garanti. Men Kommunerne ere nødte til at se meget stærkt efter, i hvilken pekuniær Stilling Laansøgeren er, og hvilken Kaution han kan skaffe, forinden de give ham Laanet. Følgen deraf er, at mange flittige og dygtige Folk ere afskaarne fra at faa Laan. Det af os foreslaaede vilde nu være en Vej, ad hvilken de flittige, men fattige Folk, Folk, som ikke se sig i Stand til at skaffe sig tilstrækkelig Kaution, kunde komme frem. Jeg beklager, at det ikke er vedtaget.

Endvidere beklager jeg Nægtelsen af Huslejetillægget til Jernbanepersonalet. Den Gang Loven af 5. Maj 1903 vedtoges, blev det Huslejetillæg, de underordnede Jernbanefunktionærer havde, borttaget, og det viste sig da, at de 95 pCt. maatte have personligt Tillæg for at naa den Løn, de tidligere havde. Staten maatte ligesom gribe noget ind, og Antallet blev da redu-

ceret til om ved 33 pCt. Men naar Hensyn tages til, at der samtidig er sket en Indskrænkning i Tillægget for Nat- og Overarbejde, og at der er blevet paalagt de paagældende større Udgifter til Pension, kan man forstaa, at her er der frataget de underordnede Funktionærer noget, som ikke burde have været frataget dem. Jeg beklager, at dette ikke har kunnet lade sig ændre i Aar.

Uden at komme ind paa andre Enkeltheder skal jeg kun til Slutning sige et Par Ord om den Strid, der har udviklet sig mellem Statsbanerne og Randers Kommune. Det forekommer mig, at Ministeren i dette Tilfælde kører med en lidt vel fast Haand. Ministeren forlangte oprindeligt af Kommunen 40,000 Kr. for ikke at lægge et Varehus ud til Gaden, hvor det vilde genere Færdsele. Hvis det blev lagt ud i Gadelinien, vilde det volde stor Gêne for Befolkningen, og Ministeren forlangte, som sagt, 40,000 Kr. for at flytte det ind fra Gadelinien og ind paa Banernes egen Grund. Senere, ved Finanslovens 3die Behandling i Folketinget, har Ministeren tilbudt at lade sig nøje med 10,000 Kr. Endvidere vilde Banerne lægge Rangerings- og Læssespor et langt Stykke Vest for Byen. En af Randersegnens Folketingsmænd har i det andet Ting paataalt dette Forhold og paavist, at Landboerne, naar de skulde benytte Læssesporene, skulde køre gennem Randers By og ca. $\frac{1}{2}$ Fjerdingvej ud for at komme af med deres Gods og Kreaturer. Dette Forhold synes ogsaa, saa vidt man kan skønne, at være ret ubekvemt for Byen. Derfor foreslog Randers Kommune et Mageskifte, nemlig ved, at man erhvervede et Areal, der ligger Syd for Stationen, og anlagde Læssesporene saaledes, at hele Stationen blev mere samlet. Randers har taget dette Stykke Jord, der andrager 70—80,000 Kr., paa Haanden. Det er jo ganske klart, at det for Kommunen vilde være en stor Fordel at faa Baneforholdene ordnede paa den Maade. Der er blevet indvendt i det andet Ting, uden at det er blevet modsagt, at det vilde blive nødvendigt at etablere en Overkørsel over Banen, men der er det mærkelige ved det, at den Mand, som dog egentlig maatte kende noget til de Forhold, nemlig Stationsforstanderen ved Randers Station, mener Nej, og der